

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 58C/193/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225002
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Dzurdzík
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2016:1212225002.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II pred samosudcom JUDr. Michalom Dzurdzikom, PhD., v spore žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., AK so sídlom Grösslingová 4, Bratislava, proti žalovanému: SR - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa **z a m i e t a**.

Odporcovi súd náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 27.09.2012 sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 2.622,14 Eur z titulu majetkovej škody a sumy 524,43 Eur z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II.

2. Odôvodnil ju tým, že je právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov a ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmluvy o úvere Č.. XXXXXXXXXX) navrhol písomným podaním súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Súdny exekútor požiadal miestne a vecne príslušný súd o udelenie poverenia, avšak exekučný súd nerozhodol o udelení poverenia do 15 dní od doručenia tejto žiadosti, napriek tomu, že prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Exekučný súd rozhodol až dňa 19.09.2011, k rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonnej doby (omeškanie trvalo tak viac ako 75 dní). Ako dôkaz žiadal uvedené skutočnosti zistiť z exekučného spisu založeného pre exekučné konanie vedené medzi oprávneným POHOTOVOSTĚ, s.r.o, IČO : 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava a povinným H. B., pre vymoženie pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného zo zmluvy o úvere Č.. XXXXXXXXXX (registrácia súdneho exekútora EX 11879/2011). Podľa jeho názoru bol postup exekučného súdu nesprávny a v rozpore so zákonom (§44 ods. 2 Exekučného poriadku), preto si uplatnil náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil tak, že majetková škoda mu vznikla ako náhrada istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového vzťahu. Táto škoda predstavuje sumu 2.622,14 Eur. Zároveň si uplatnil v pozícii poškodeného aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa jeho názoru dôsledkom nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu rizík ako je zánik povinného, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a insolventnosť povinného. Výšku nemajetkovej ujmy žalobca vyčíslil vo výške 524,43 Eur ako 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom. Napokon uviedol, že o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody podľa § 5 ods. 1 z. č. 514/2003 Z. z. požiadal žalovaného, ktorý do podania žalobného návrhu na jeho žiadosť pozitívne nereagoval.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal ju ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť. Predovšetkým poukázal na to, že bola podaná zmatečná žaloba, keď neboli splnené procesné podmienky, aby súd vo veci mohol konať a vydať rozhodnutie. V žalobnom návrhu nebola uvedená spisová značka príslušného exekučného konania, chýbali relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie veci. Chýbajú aj dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody. Nepriložil ani jeden relevantný dôkaz a celú dôkaznú povinnosť preniesol na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Z jeho žaloby ani nebolo zrejmé, z akého titulu sa domáha náhrady škody, či z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodov prietahov alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Neuviedol ani aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu. Žalovaný ďalej uviedol, že dňa 23.04.2012 mu boli od žalobcu predložené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a keďže už dňa 27.09.2012 bola súdu doručená žaloba vo veci je zrejmé, že ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Z uvedeného dôvodu mal za to, že žalobný návrh bol uplatnený na súde predčasne, pričom informoval súd, že na opakované výzvy na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť a teda nárok považuje za predbežne neprerokovaný. K uplatnenému nároku ďalej uviedol, že pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené tri podmienky: a to nezákonné rozhodnutie resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, všetky tieto podmienky musia vzniknúť súčasne. Zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku). Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí. Nie je možné ani logicky predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu určiť 15-dňovú lehotu i na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. Okrem toho podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení účinnom od 1. 1. 2013) pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalobca teda nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Z uvedených dôvodov mal za to, že nebol preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúcu v existencii prietahov. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je pritom kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Považoval za potrebné podotknúť, že podľa jeho názoru efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný

súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. K záveru o tom, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR (t.j. nie civilný súd v konaní o náhrade škody), dospel napr. Krajský súd v Nitre (sp. zn. 9Co 285/2011). Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). Teda v prípade, ak by sa zbytočných prieťahov dopustil napr. Najvyšší súd SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prieťahov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v takomto prípade preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a uvedené len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR.

4. Pre podporu vyššie uvedenej argumentácie žalovaný poukázal aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR. Z ustanovenia § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov vyplýva, že ústavnú sťažnosť môže podať fyzická alebo právnická osoba iba v prípade, ak využije všetky opravné a iné účinné právne prostriedky pre ochranu svojich základných práv a slobôd. V zmysle uvedeného, pokiaľ by bolo možné konštatovať existenciu prieťahov a nahradiť nemajetkovú ujmu na základe rozhodnutia všeobecného súdu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., Ústavný súd SR by o takomto nároku nemohol konať, pokiaľ

by sa fyzická alebo právnická osoba ešte predtým neúspešne nedomáhala tohto nároku podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (teda prostredníctvom účinného prostriedku nápravy). Avšak vzhľadom na to, že Ústavný súd SR skúma porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov a finančné zadosťučinenie priznáva (bez skúmania, či bol nárok predtým uplatnený podľa zákona č. 514/2003 Z. z.), je zrejmé, že všeobecný súd nemôže konštatovať prieťahy v konaní a priznať za ne náhradu nemajetkovej ujmy. Napokon odkázal na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02, ktorá konštatuje, že „Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone (porovnaj napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 64/97, na ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje), ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00).“ Žalobca ani neuviedol, či predmetné vecné náklady predstavovali podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. V tomto smere žalovaný poukázal na definície týchto kľúčových pojmov: skutočná škoda je trvalé zmenšenie majetku poškodeného a ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, resp. nerozmnženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať, nebyť škodnej udalosti, s ohľadom na pravidelný beh vecí. Na základe ustálených definícií skutočnej škody a ušlého zisku mal za to, že žalobca neuniesol bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatnil skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Žalobca nepreukázal ani príčinnú súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu. Zodpovednosť nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite, atribútom príčinnej súvislosti je „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu. Napokon priložil súdu listiny, z ktorých obsahu možno konštatovať, že žalobca a jeho praktiky práve v dôsledku porušovania práv spotrebiteľa sú vnímané verejnosťou negatívne, keď využíva neprijateľné podmienky pri svojej podnikateľskej činnosti.

5. Okresný súd Bratislava II rozsudkom č. k. 58C/193/2012-77 zo dňa 29.01.2012 žalobu zamietol a v odôvodnení predovšetkým konštatoval, že žalobca ako oprávnený z exekúcie disponoval relevantnými dôkazmi, ktoré bol povinný súdu predložiť. Navrhovateľ si túto svoju povinnosť nesplnil, neuniesol dôkazné bremeno čím stratil spor. Žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňoval. Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že rozhodol o poverení exekútora po uplynutí 15-dňovej lehoty, a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmovou, preto návrh zamietol.

6. Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 4Co 214/2014-129 zo dňa 31.08.2015 zrušil predmetné rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II s odôvodnením, že súd prvej inštancie odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Ďalej konštatoval, že súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku neargumentoval tým, že by žalobcom označený exekučný spis nedokázal identifikovať, a z uvedeného dôvodu nemohol ním navrhnutý dôkaz vykonať, ale arbitrárne rozhodol, že ho nevykoná, hoci niet pochyb o tom, že dôkaz exekučným spisom môže vykonať len súd, keďže žalobca žiadnym exekučným spisom nedisponuje, a nemôže ho preto ani predložiť. Ustanovenie § 120 ods. 1 O.s.p. síce v druhej vete dáva súdu možnosť rozhodnúť, ktoré z označených dôkazov vykoná, takéto rozhodnutie však nemôže byť svojvoľné a v rozpore s právom účastníkov konania na spravodlivý súdny proces. Každý účastník konania má totiž právo predkladať a navrhovať dôkazy, a súd má povinnosť vykonať všetky predložené a označené dôkazy, ktoré môžu mať význam pre rozhodnutie vo veci. Z uvedeného vyplýva, a ustálená súdna prax aj potvrdzuje, že súd nemá povinnosť vykonať len dôkazy, ktoré sú nevýznamné, nadbytočné, s prejednanou vecou nesúvisiace, nespôsobilé preukázať tvrdené skutočnosti, ktoré nemôžu mať význam pre rozhodnutie vo veci, prípadne také dôkazy, ktoré aj pri preukázaní skutočností tvrdených účastníkom konania, ktorý dôkazy navrhol, nemôžu zvrátiť závery konajúceho súdu vyplývajúce z už vykonaného dokazovania. O takéto prípad by mohlo v posudzovanej veci ísť napríklad vtedy, ak by súd prvého stupňa po vykonaní navrhnutého dôkazu exekučným spisom dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal nesprávny úradný postup exekučného súdu resp. že k nemu nedošlo, čo by vzhľadom na nevyhnutnosť kumulatívneho splnenia podmienok zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., teda existencie nesprávneho úradného postupu, existencie majetkovej ujmy respektíve nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, viedlo k zamietnutiu jeho návrhu i v prípade, že by navrhovateľ vznik škody alebo nemajetkovej ujmy preukázal, a z uvedeného dôvodu by mohol rozhodnúť o tom, že nebude vykonávať dôkazy navrhnuté za účelom preukázania vzniku škody. Bez opory v zákone bol však postup súdu prvého stupňa, ktorý svojvoľne odmietol vykonanie riadne navrhnutého, označeného, a s vecou súvisiaceho dôkazu exekučným spisom, na základe čoho skonštatoval, že navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal nesprávny úradný postup, od čoho zas odvodil, že vykonávanie dôkazov za účelom preukázania vzniku a výšky škody a nemajetkovej ujmy stratilo opodstatnenie, a návrh navrhovateľa zamietol. Odvolací súd dospel vzhľadom na vyššie uvedené k záveru, že súd prvého stupňa odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom, preto napadnutý rozsudok podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f), ods. 2 O.s.p. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

7. Súd vec prejednal v neprítomnosti strán sporu podľa § 180 CSP, pretože na pojednávanie boli riadne predvolaní, svoju neúčast' riadne ospravedlnili písomnými podaniami (žalobca podaním zo dňa 02.12.2016 a žalovaný podaním z 21.11.2016).

8. Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

9. Podľa § 5 ods. 1 cit. zákona, účinného v čase namietaného nesprávneho úradného postupu, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

10. Podľa § 6 ods. 1 cit. zákona, účinného v čase namietaného nesprávneho úradného postupu; ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

11. Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona, účinného v čase namietaného nesprávneho úradného postupu, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

12. Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona, účinného v čase namietaného nesprávneho úradného postupu, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

13. Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona v znení účinnom od 01.01.2013, pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrovanie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

14. Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

15. Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

16. Podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

17. Podľa § 19 ods. 1, 2, 3 citovaného zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

18. Podľa § 27 ods. 1 citovaného zákona zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

19. Zo znenia citovaného ustanovenia § 5 ods. 1 a § 9 ods. 1 zákona 514/2003 Z. z. vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní; rovnako štát zodpovedá za škodu

spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje pritom aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. V tomto konaní žalobca namietal, že nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote (resp. zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia po 15 dňovej lehote - čo v danom prípade nebolo preukázané, pretože žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná dňa 25.08.2011 a exekučný súd žiadosť súdneho exekútora D.. S. P. zamietol uznesením č. k. 39Er/1785/2011-9 zo dňa 30.08.2011) a vykonanie postupu bez splnenia zákonných podmienok (zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie týmto uznesením) boli nesprávne úradné postupy, v dôsledku ktorých mu bola spôsobená škoda.

20.V danej súvislosti je nevyhnutné uviesť, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je potrebné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom. Právoplatnosť je vlastnosť individuálneho právneho aktu (uznesenie Okresného súdu Bratislava II č. k. 39Er/1785/2011-9 zo dňa 30.08.2011, právoplatné dňa 18.10.2011), ktorá má dve stránky: materiálnu a formálnu. Materiálna stránka právoplatnosti znamená, že sa takto záväzne upravujú právne pomery účastníkov konania (uvedené súvisí aj s princípom právne istoty). Formálna stránka znamená, že predmetné rozhodnutie nie je možné napadnúť riadnym opravným prostriedkom. Z hľadiska právnej istoty sa také rozhodnutie považuje za správne a zákonné, pokiaľ ho príslušný orgán nezmenil alebo nezrušil pri použití riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Súd v civilnom sporovom konaní nemá právomoc preskúmavať rozhodnutia exekučného súdu a vyvodzovať z nich akékoľvek dôsledky. Neprichádza teda do úvahy zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pretože v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

21.Pre vznik škody, resp. zodpovednosti za škodu sa vyžadujú nasledovné predpoklady: a) nesprávny úradný postup, nezákonné rozhodnutie - v prípade, že sa jedná o nezákonné rozhodnutie sa požaduje, aby bolo rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda, neskôr zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Je potrebné, aby poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok, avšak toto neplatí, ak sa jedná o prípady hodné osobitného zreteľa podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., v znení neskorších predpisov. b) škoda, ktorou je podľa zákona č. 514/2003 Z. z. skutočná škoda a ušlý zisk. c) príčinná súvislosť medzi a) a b). V tomto konaní sa súd pri dokazovaní zameral na zistenie, či sú splnené kumulatívne podmienky na priznanie nároku na náhradu škody, tak ako vyžaduje zákon. Jednoznačne podľa názoru súdu absentovalo preukázanie nesprávneho úradného postupu, ako aj nezákonného rozhodnutia, čo bol prvoradý a základný dôvod zamietnutia žaloby. Preto súd nemal už dôvod skúmať a oboznamovať sa so znaleckým posudkom č. 1/2014, ktorý je obsahom súdneho spisu vedeného pod spis. zn. 9C/28/2012, ako aj zisťovať, či návrh podaný podľa § 15 ods. 1 z.č. 514/2003 Z. z. bol riadne predbežne prerokovaný. Súd je tiež toho názoru, že prípadné prietahy v súdnom konaní je oprávnený konštatovať len Ústavný súd SR, a až na základe jeho rozhodnutia vo veci je možné sa zaoberať prípadným nesprávnym úradným postupom v súdnom konaní podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

22.K príčinnej súvislosti súd poukazuje na skutočnosť, že pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je aj preukázanie príčinnej súvislosti medzi existenciou nesprávneho úradného postupu resp. nezákonného rozhodnutia a vzniku škody či nemajetkovej ujmy. Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu

príčiny a následku, nemožno tvrdiť pre absenciu nesprávneho úradného postupu, či nezákonného rozhodnutia, že žalobcovi vznikla škoda postupom tunajšieho súdu.

23. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností považoval súd za nevyhnutné žalobu zamietnuť.

24. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. podľa ktorého, súd strane prizná náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Prihliadol pritom na skutočnosť, že žalovaného trovy nevznikli, preto mu ich nepriznal.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).